

Căsuța din copac

Ilustrații de Agnieszka Filipowska

O cunoașteți pe Mira? E o fetiță veselă, de șapte ani, care locuiește împreună cu părinții și cu iubitul ei cățeluș Popic într-un orășel liniștit. Are părul roșcat, ochii vioi și pe față câțiva pistriui. Și ce-i place? Îi plac mult căpsunele și laptele cald cu cacao, îi place să culeagă frunze colorate, să picteze și să citească aventurile eroului ei preferat – doctorul Aumădoare, care vorbește limba animalelor. Dar cea mai mare parte din timp Mira o petrece în curtea casei. Nici nu e de mirare: are acolo ascunzătoarea ei...

Acum câțiva ani, tata i-a construit, între ramurile unui tei bătrân, o căsuță din lemn. Dar să nu credeți că e o căsuță obișnuită de joacă. O, nu! În ea Mira ține o mică clinică veterinară. Da, o clinică pentru animale! Consultă păsările bolnave, neverițe, arici și pe oricine are nevoie de ajutorul ei. Știe întotdeauna ce le doare, pentru că înțelege perfect ce spun animăluțele... Dar să n-o dați de gol! E secret! Despre asta știu doar bunicul Teodor, care e el însuși medic veterinar, și Popic. Și, evident, toate micile vietăți care pot conta întotdeauna pe ajutorul doctoritei Mira!

O ÎNTÂMPLARE NEFERICITĂ

Soarele de octombrie privi curios pe fereastra de la mansardă. Dacă nu era în curte, însemna că Mira face ceva interesant la ea în cameră. Și, într-adevăr, fetița ședea la masa ei de scris și pictă, fredonând o melodie veselă. Când termină de cântat ultimul vers, își dădu la o parte de pe frunte câteva șuvițe

neascultătoare, care-i cădeau tot timpul în ochi, și se uită cu atenție la ce făcuse.

Tăblița era aproape gata. Mira trebuia doar să termine inscripția. Pe scândura galbenă apăruse un șir de litere mari, trasate cu grijă: CĂSUȚA DIN COPAC DOCTORIȚA MI... Îi mai rămăseseră doar două litere de scris! Mira tocmai vâra din nou pensula în frumoasa vopsea de culoarea prunei coapte, când auzi niște hămăielii zgomotoase, un tropăit de lăbuțe și imediat glasul mamei:

– Popic, stai pe loc! Ești murdar pe labe!

Popic însă nu făcu decât să dea din codița albă și să țășnească și mai iute spre camera fetiței. Avea o veste foarte importantă de dat și nu putea să zăbovească. În asemenea situații, noroiul de pe lăbuțe își pierdea orice însemnatate.

Mira puse imediat pensula deoparte și se uită serioasă la prietenul ei. Popic veni în fugă și începu să scheaune nerăbdător, învârtindu-i-se printre picioare.

– Sub măr? Chiar în colțul grădinii? Mira se uită întrebătoare la el și, când cățelușul lătră afirmativ, se ridică repede în picioare. Să mergem, altfel motanul ăla o s-apără iar!

Își luă haina, îi făcu cu mâna mamei nedumerite și ieși în fugă în curte.

Popic i-o luă înainte. Într-o clipă, Mira își dădu seama că se petrecuse ceva rău. Sub mărul cel bătrân, în apropierea tufei de trandafiri sălbatici, se îngrămădea, strigându-se una pe alta, un mic stol de vrăbii. Zburau jos deasupra pământului, se aşezau întruna pe iarba și iar se ridicau.

Nu se speria să deloc de fetiță. Începură doar să ciripească și mai tare, bătând agitate din aripi.

– Liniște! ceru Mira. Nu mai tipăți atât, că nu înțeleg nimic! Si dați-vă puțin la o parte, trebuie să mă uit!

– Ham-ham! lătră și Popic, încercând să le intimideze.

Păsărelele se uitară cu atenție la fetiță, apoi, una câte una, se aşezară pe ramurile copacului. Abia acum îl văzu Mira. Un biet pui de vrabie încerca amărât să se ridice de la pământ. Avea o rană pe aripa dreaptă, penele ude de ploaia de mai devreme și ochii tulburi și însăspăimântați. Ghemuit în stratul de frunze moarte, tremura din tot corpul.

Fetița se lăsa pe vine lângă el.

Sunt doctorița Mira, se prezintă ea cu blândețe. Aș vrea să te ajut, dar trebuie să te duc la clinica mea. Acolo o să-ți examinez aripa, iar tu ai să te usuci și ai să te încălzești. Aici sub măr nu ajunge soarele, iar tu nu ești tocmai în siguranță.

Și fetița privi spre motan, care, de ceva vreme, se plimba agale pe partea cealaltă a gardului.

Speriat, puiul aruncă fetiței o privire cu coada ochiului, apoi înălță capul către prietenele sale.

– Cip-cirip! chirăiră vrăbiile, dând aprobator din cap.

Mira întinse mâinile și-l luă cu mare grijă pe micul rănit de pe pământ.

– Să nu te temi! îl mângâie ea cu blândețe. E aici, la doi pași, iar prietenele tale pot să vină cu noi.

